

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 12. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628478912/facsimile.pdf (tilgået 05. juni 2023)

Anvendt udgave: Barbara

blev Tavshed. Samuel paa Vippen rettede sig op og stirrede paa Tangloppen.

— Jeg? En Filurendrejer?

Han vidste heller ikke, hvad en Filurendrejer var. Men det gjorde ikke Sigtelsen mindre ærerørig. Her maatte gøres noget.

-- Nej! udbrød han med Fatning og megen Værdighed. Og saa begav han sig paa Vandring. Alle saa forbløffet til. Han gik indenfor Disken! Ind mellem Tønder og Sække, helt hen til Gabriels Pult. Der stillede han sig op.

— Nej, *du* er en Filurendrejer! brølede han og slog et drønende Slag i Regnskabsbøgerne. Han sendte Tangloppen et lamnende Blik. Saa vendte han tilbage til sin Plads, den lange Vej, som en Mand der har gjort sine Sager godt.

Tangloppens Øjne flakkede vildt. Han var ramt.

— Jeg? Jeg? En Filurendrejer?

Mon det virkelig skulde være sandt? Han maabede.

-- Nej, sagde han omsider fast, fuld af genvunden Overbevisning: -- Du, du, ja *du!*

Han smed Tøflerne, trængte indenfor Disken, gik helt hen til Pulten og dunkede i den med grædende Stemme: — *Du* er en Filurendrejer!

Saa gik han omhyggeligt tilbage til sin Plads igen og tog Tøflerne paa.

Var Samuel paa Vippen blevet forhavset, første Gang Beskyldningen udslyngedes, blev han det ikke mindre anden Gang. Han havde i det hele taget en sjælden Evne til at føle Forbavselse over Verdens Ondskab -- og til at møde den med Sjælestyrke. Men her *maatte* protesteres!

Saa gik han roligt ind igen til Pulten, stillede sig op, sigtede og fyrede, som den Soldat han var. Det knagede i Pulten: — Nej! *Du* er en Filurendrejer!

Tangloppen dukkede sig lidt. Igen dette generende Flankeangreb. Hans Hoved drejede sig i vagtsomme Ryk, til Højre og Venstre, hans sure Øjne spejdede skelende. Nej, dette var mere, end man kunde finde sig i. Tøflerne af. Afsted til Pulten. Ogsaa han var Soldat og forstod at sende en Fuldræffer. Det skulde han vise dem. Han lagde hele sin pjuskede og hundsede Sjælskraft i det krenkede Blik og hele sin Legemstyrke i den vrede Næve: — Nej! *Du* — er — en — Filurendrejer!

Det sidste Ord skreg han ud og ledsagede det med tre smaa